

Indian Knowledge Tradition in Tamil Temple Culture: Agamas, Art, and Social Order

DR R. Sengottuvel*,

Assistant Professor, Dept of Tamil

Karuppannan Mariappan College, Chettiyarpalayam, Muthur - 638105.

Email: velu.sengottuvel@gmail.com,

Dr.V.C. Srinivasan¹,

Administrative Officer,

Nandha Arts and Science College (Autonomous), Erode.

Email: srivic2345@gmail.com, Orcid Id: <https://orcid.org/0009-0008-9926-7982>

Dr. A. Lakshmi Duttai²,

Assistant Professor, School of Tamil. Pondicherry University, Puducherry.

Email: lakshmi.duttai@pondiuni.ac.in.

*Corresponding Author: DR R. Sengottuvel, Email: velu.sengottuvel@gmail.com,

ABSTRACT

Tamil temple culture is a complex and integrated expression of the Indian knowledge tradition. Transcending the definition of mere places of worship, these temples serve as a confluence of philosophy, art, social organization, and scientific precision. At the foundation of this temple culture lie the Agamas – scriptures that provide detailed and subtle guidelines for architecture, iconography, sanctum layout, and daily ritualistic practices. These Agamic principles posit that the Divine is not an external or merely formal force, but an immanent power of the universe. Consequently, the temple is conceptualized as a 'Microcosm' that structures these cosmic energies to make them accessible to human experience.

This philosophical foundation is vividly manifested in Dravidian architecture and sculpture. The structural elements – the Gopuram (gateway tower), Vimana (tower over the sanctum), Mandapam (hall), and Garbhagriha (sanctum sanctorum) – are often compared to the chakras (energy centers) of the human body and cosmic movements. Through wall sculptures, pillar carvings, and dance mudras, temples record not only Ithihasa and Puranic narratives but also elements of astronomy, mathematics, and natural sciences.

Thirdly, the temple functioned as a socio-economic hub. It served as a central node for education (schools), the arts (dance and music), social services (charity houses and water management), and economic activities (industry and trade). Through these functions, temple culture evolved into a system for maintaining social order, where spiritual and secular lives merged seamlessly. Therefore, understanding Tamil temple culture offers an opportunity to explore how the Indian knowledge tradition transformed into a Holistic Life-System for society.

Key words: *Tamil Temple Culture, Indian Knowledge Tradition, Agama, Dravidians Architecture, Temple Social Structure, Social Order.*

Sepecial Issue

Editor:

Dr.V.C. Srinivasan,

Administrative

Officer,

Nandha Arts and

Science College

(Autonomous), Erode.

Email:

srivic2345@gmail.com

Orcid:

[https://orcid.org/0009-](https://orcid.org/0009-0008-9926-7982)

[0008-9926-7982](https://orcid.org/0009-0008-9926-7982)

Journal Homepage: <https://tamilmanam.in/journal/>

This is an open access article under the License Creative Commons Attribution 4.0 International License

<http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>

தமிழ் கோயில் பண்பாட்டில் இந்திய அறிவுமரபு: ஆகமம், கலை, சமூகஒழுங்கு

* முனைவர் இரா. செங்கோட்டுவேல், உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, கருப்பண்ணன் மாரியப்பன் கல்லூரி, செட்டியார்பாளையம், முத்தூர்

¹முனைவர் வி.சி. சீனிவாசன், நிர்வாக அதிகாரி,

நந்தா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி (தன்னாட்சி), ஈரோடு.

²முனைவர் அ. லட்சுமி துத்தாய், உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,

புதுச்சேரி பல்கலைக்கழகம், புதுச்சேரி.

சுருக்கம் (Abstract)

தமிழ் கோயில் பண்பாடு என்பது இந்திய அறிவு மரபின் ஒரு சிக்கலான மற்றும் ஒருங்கிணைந்த வெளிப்பாடாகும். இது வெறும் வழிபாட்டுத் தலங்களை விஞ்சி, தத்துவம், கலை, சமூக அமைப்பு மற்றும் அறிவியல் நுட்பம் ஆகியவற்றின் இணைந்த களமாக விளங்குகிறது. இக்கோயில் பண்பாட்டின் அடித்தளத்தில் ஆகம நூல்கள் அமைந்துள்ளன. அவை கோயில்களின் கட்டிடக்கலை, சிற்பக்கலை, சன்னிதி அமைப்பு மற்றும் தினசரி பூஜை நடைமுறைகளுக்கான விரிவான மற்றும் நுண்ணிய வழிமுறைகளை வழங்குகின்றன. இந்த ஆகமக் கோட்பாடுகளே, இறைவனை ஒரு வெளிப்புற அல்லது வெளிவடிவ சக்தியாக அல்லாமல், பிரபஞ்சத்தின் உள்ளார்ந்த சக்தியாகவும், கோயில் என்பது அவ்வுலக சக்திகளைக் கட்டமைப்புப்படுத்தி மக்களின் அனுபவத்திற்கு உட்படுத்தும் ஒரு 'சிறுபிரபஞ்சம்' (Microcosm) என்ற கருத்துக்கு அடிப்படையாக அமைகின்றன.

இந்தத் தத்துவ அடிப்படை திராவிடக் கட்டிடக்கலை மற்றும் சிற்பக்கலையில் கண்காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது. கோபுரம், விமானம், மண்டபம், கருவறை ஆகியவற்றின் கட்டமைப்பு, மனித உடலின் ஆதார சக்கரங்கள் மற்றும் பிரபஞ்ச இயக்கங்களுடன் ஒப்பிடப்படுகிறது. சுவர் சிற்பங்கள், தூண்களின் செதுக்கல்கள், நடன முத்திரைகள் ஆகியவை வழியாக இதிகாச, புராணக் கதைகள் மட்டுமல்ல, வானியல், கணிதம் மற்றும் இயற்கை விஞ்ஞானத்தின் கூறுகளும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

மூன்றாவதாக, கோயில் ஒரு சமூக-பொருளாதார மையமாகவும் செயல்பட்டது. இது கல்வி (பள்ளி), கலை (நடனம், இசை), சமூக சேவை (அன்னசத்திரம், நீர்நிலை) மற்றும் பொருளாதார நடவடிக்கைகளின் (தொழில், வியாபாரம்) இணைப்பு மையமாக விளங்கியது. இதன் மூலம், கோயில் பண்பாடு சமூக ஒழுங்கைப் பேணுவதற்கான ஒரு அமைப்பாக மாறியது, அங்கு ஆன்மீகம் மற்றும் உலகியல் வாழ்வு ஒன்றிணைந்தன. எனவே, தமிழ்க் கோயில் பண்பாட்டைப் புரிந்துகொள்வது, இந்திய அறிவு மரபு எவ்வாறு ஒரு சமூகத்தின் முழுமையான வாழ்வியல் அமைப்பாக (Holistic Life-System) உருமாறியது என்பதை ஆராயும் ஒரு வாய்ப்பாகும்.

முக்கிய சொற்கள்: தமிழ்க் கோயில் பண்பாடு, இந்திய அறிவு மரபு, ஆகமம், திராவிடக் கட்டிடக்கலை, கோயில் சமூக அமைப்பு, சமூக ஒழுங்கு.

1. அறிமுகம் (Introduction)

தமிழர் நாகரிகத்தின் வளர்ச்சியில் கோயில் என்ற நிறுவனம் எப்போதுமே ஒரு மையப்பட்ட, உயிர்ப்புள்ள அங்கமாக விளங்கியுள்ளது. கோயில் என்பது வெறும் வழிபாட்டுக்கான ஒரு கட்டிடம் அல்லது இறைவனின் இல்லம் மட்டுமல்ல; அது தமிழ்ச் சமூகத்தின் ஒருங்கிணைந்த பண்பாட்டுப் பேரவையாக (Integrated Cultural Epitome) செயல்பட்டது. இது ஒரு சமூகப் படைப்பாக, அக்கால சமூகத்தின் தத்துவஞானம், அறிவியல் உணர்வு, கலைப்படைப்பாற்றல் மற்றும் சமூக அமைப்பு ஆகிய அனைத்தையும் ஒருங்கிணைத்து வெளிப்படுத்தியது.

இந்தத் தனித்துவமான கோயில் பண்பாடு, அதன் அடிப்படையில் இந்திய அறிவு மரபின் (Indian Knowledge System) சாரத்தைக் கொண்டுள்ளது. இந்த அறிவு மரபின் மூன்று முக்கிய கூறுகள் கோயில் வாழ்வியலில் முழுமையாக இணைக்கப்பட்டன:

- **ஆகமம்:** இவை கோயில்களின் கட்டிடக்கலை, சன்னிதி அமைப்பு, சிற்ப வடிவமைப்பு மற்றும் தினசரி, காலக்கிரம பூஜை நடைமுறைகளுக்கான விரிவான மற்றும் நுட்பமான வழிமுறை நூல்கள். இவை கோயிலை ஒரு 'சிறுபிரபஞ்சமாக' (Microcosm) கருதும் ஒரு விஞ்ஞான-தத்துவ அடிப்படையை வழங்குகின்றன (சிவப்பிரகாசம், 2005).
- **கலை:** கோயில் என்பது கட்டிடக்கலை, சிற்பம், ஓவியம், இசை மற்றும் நடனம் ஆகிய அனைத்து கலை வடிவங்களும் சந்தித்து மலர்ந்த மையமாகும். கோபுரம் முதல் கருவறை வரையிலான ஒவ்வொரு அமைப்பும், சுவர் சிற்பத்தின் ஒவ்வொரு காட்சியும், தூணில் செதுக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு நடன முத்திரையும் ஆழமான தத்துவ, இதிகாச மற்றும் அறிவியல் கருத்துக்களைக் குறியீடு செய்கின்றன.
- **சமூக ஒழுங்கு:** கோயில் ஒரு சுயாதீனமான சமூக-பொருளாதார அமைப்பின் (Socio-Economic System) உயிர்நாடியாக இருந்தது. இது கல்வி (பாடசாலை), கலைப்பயிற்சி, சமூகநலத் திட்டங்கள் (அன்னசத்திரம், நீர்த்தேக்கம்), மற்றும் தொழில் வாய்ப்புகளை ஒருங்கிணைத்து, சமூக ஒற்றுமை மற்றும் பொறுப்பான நிர்வாகத்திற்கான ஒரு மாதிரியை உருவாக்கியது (ராஜம், 2011).

இக்கட்டுரை, தமிழ்க் கோயில் பண்பாட்டை ஆகம அடிப்படைகள், கலை வெளிப்பாடுகள் மற்றும் சமூக ஒழுங்குமுறை எனும் இந்த மூன்று இணைக்கப்பட்ட முனைகள் வழியாகப் பகுப்பாய்வு செய்கிறது. ஒவ்வொரு முனையும் இந்திய அறிவு மரபின் 'முழுமை நோக்கை' (Holistic Approach) எவ்வாறு உள்ளடக்கியது என்பதை விளக்குவதே இதன் நோக்கமாகும்.

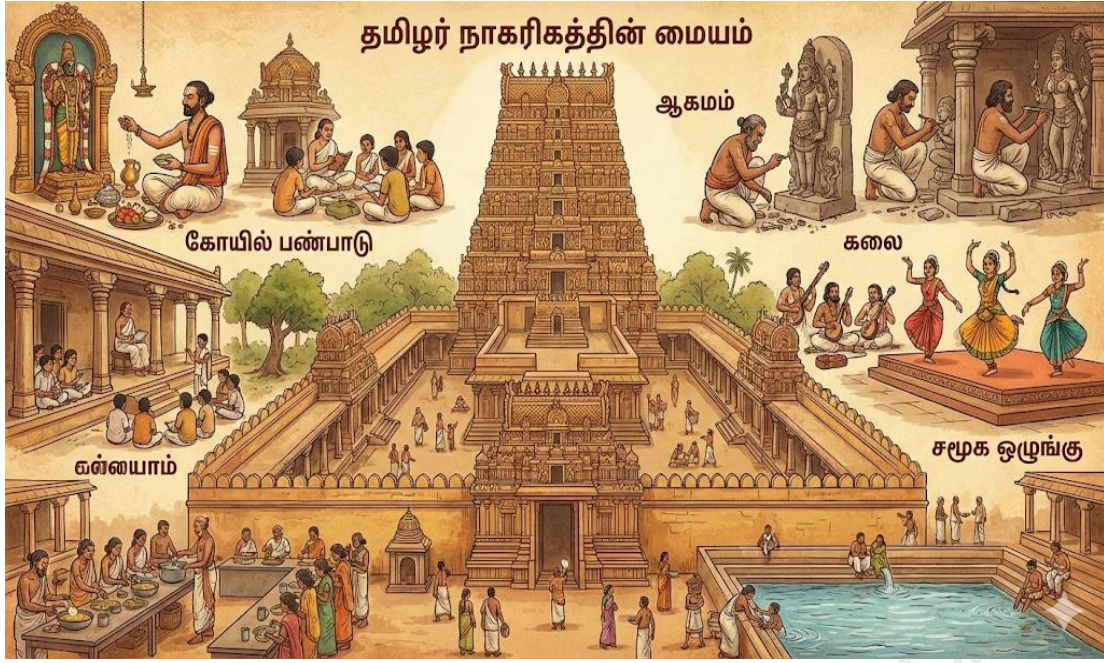

Fig1: தமிழ்கோயில்: ஒருங்கிணைந்தபண்பாட்டு அமைப்பு

இப்படம் தமிழர் நாகரிகத்தின் மையமாக விளங்கும் கோயிலின் பன்முகத்தன்மையை எடுத்துரைக்கிறது. கலை, கல்வி, கலாச்சாரம் மற்றும் சமூக ஒழுங்கு என அனைத்துத் துறைகளிலும் கோயில் ஆற்றிய முக்கிய பங்கை இது பல்வேறு காட்சிகள் மூலம் தெளிவுபடுத்துகிறது.

2. ஆகமம்: கோயில் பண்பாட்டில் இந்திய அறிவு மரபின் அடிப்படை

ஆகமம் என்பது இந்திய அறிவு மரபில், குறிப்பாக சைவம் மற்றும் வைணவம் சார்ந்த கோயில் பண்பாட்டில், ஒரு முழுமையான ஆன்மீக-பயன்பாட்டு அறிவியல் (Spiritual-Applied Science) ஆகும். இவை வெறும் வழிபாட்டு விதிமுறைகளின் தொகுப்புகள் அல்ல; மாறாக, பிரபஞ்சத்தின் இயக்கங்கள், மனித உளவியல் மற்றும் இறைத்தன்மை ஆகியவற்றின் இடையேயான உறவைக் கட்டமைக்கும் சித்தாந்த-நடைமுறை அறிவின் (Theoretical-Practical Knowledge) சுருக்கமான நூல்களாகும். இந்த ஆகமங்கள் வாய்மொழி மரபிலிருந்து தொடங்கி, காலப்போக்கில் எழுத்து வடிவம் பெற்றன. மேலும் கி.பி 5 ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு தமிழ்நாட்டில் கோயில் பண்பாடு வளர்ச்சியடைந்த காலத்தில் மிகவும் முதன்மைப்படுத்தப்பட்டன (சிவப்பிரகாசம், 2005).

ஆகமங்களின் முதன்மை நோக்கம், பாரம்பரிய அறிவை (சாத்திரம்) அன்றாட வாழ்வின் ஒழுங்குமுறைகளுடன் (விதி) இணைப்பதாகும். இவை கோயிலை ஒரு 'சிறுபிரபஞ்சம்' (Microcosm) ஆகக் கருதுகின்றன, அங்கு மனித உடலின் ஆதார சக்கரங்கள், ஐம்பூதங்கள் மற்றும் வானியல் சக்திகள் அனைத்தும் ஒரு கட்டமைப்புக்குள் இடம்பெறுகின்றன. எனவே, ஆகமங்கள் வழங்கும் விதிகள் இயற்கையின் உள்நோக்கிய விதிகளுடன் (Cosmic Order) இசைவுபடும் வகையில் அமைந்துள்ளன. ஆகமங்கள் பின்வரும் நான்கு பரிமாணங்களைக் கொண்ட முழுமையான அறிவு முறைமையாகும்:

1. சித்தாந்தம் (தத்துவம்): இறையின்தன்மை, பிரபஞ்சத்தின் தோற்றம், ஆன்மாவின் பயணம் போன்ற அடிப்படைத் தத்துவக் கோட்பாடுகள்.

2. **யோகம் (உள-உடல் ஒழுங்குமுறை):** தியானம், மந்திர ஜபம், யந்திரங்களின் பயன்பாடு, மூச்சுக் கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றின் வழியாக சன்னிதானத்தை (Concentration) வளர்த்து, வழிபாட்டை ஒரு உள் அனுபவமாக மாற்றுவதற்கான நுட்பங்கள்.
3. **கிரியை (சடங்கு நடைமுறைகள்):** இது மிகவும் விரிவான பகுதியாகும். இதில் அடங்கும்:
 - **கோயில் நிர்மாண முறைகள்:** இடத்தேர்வு (வாஸ்து), கருவறையின் அளவு மற்றும் விகிதங்கள் (மானம்), கோபுரம், விமானம் ஆகியவற்றின் கட்டிடக்கலை வடிவமைப்பு.
 - **பூஜை முறைகள்:** தினசரி, வாராந்திர, மாதாந்திர மற்றும் வருடாந்திர ஆராதனைகள். இதில் மூலவர் பிரதிஷ்டை, அபிஷேகம், அலங்காரம், நைவேத்தியம், ஆரத்தி போன்ற அனைத்து நடைமுறைகளும் அடங்கும்.
 - **தீட்சை மற்றும் விழாக்கள்:** குறிப்பிட்ட நாட்களில் நடத்தப்படும் சிறப்பு வழிபாடுகள், உற்சவங்கள் மற்றும் பெருவிழாக்களின் முழு விவரத் திட்டமும் இதில் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கும்.
4. **சாரியை (நடத்தை நெறிமுறைகள்):** அர்ச்சகர்கள் மற்றும் பக்தர்கள் பின்பற்ற வேண்டிய தனிப்பட்ட மற்றும் சமூக நெறிமுறைகள், தூய்மை விதிகள்.

ஆகமப் பழக்கவழக்கங்கள், இந்த ஆழமான தத்துவ அம்சங்களை நாடகமயமாக்கப்பட்ட (Ritual Theatre) மற்றும் நேரடியான வடிவங்களில் மக்களின் அனுபவத்திற்குக் கொண்டுவருகின்றன. இவ்வாறு, ஆகமம் என்பது இந்திய அறிவு மரபின் மையக்கருத்தான 'முழுமை நோக்கை' (Holistic Approach) நடைமுறைப்படுத்தும் ஒரு சாதனமாகும். இது அறிவு, சமநிலை மற்றும் ஆன்மீக வளர்ச்சியை ஒருங்கிணைக்கிறது.

Fig2: ஆகமம்: இந்தியஅறிவுமரபின்நடைமுறைவடிவம்

இந்த வரைபடம் ஆகமத்தின் இரு முக்கிய பரிமாணங்களான தத்துவ அடித்தளம் (சித்தாந்தம்) மற்றும் நடைமுறை வெளிப்பாடு (கிரியை) ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. இவ்விரண்டையும் இணைக்கும் மையப்பாலமாக யோகம் (தியானம், மந்திரம்) செயல்படுகிறது. இந்த இணைப்பின் இறுதி இலக்கு

இருவகையானது: 1) சாதகனின் மாற்றம் (அறிவு, சமநிலை, ஆன்மீக வளர்ச்சி) மற்றும் 2) கோயிலின் இயக்கம் (ஒரு சிறுபிரபஞ்சமாகச் செயல்படுதல், சமூக ஒழுங்கின் மையம்). இவ்வாறு, ஆகமம் ஒரு முழுமையான அறிவு அமைப்பாக தனிநபர் மற்றும் சமூகத்தின் மாற்றத்தை வழிநடத்துகிறது.

3. கோயில் கலை: இந்திய அறிவின் உருவாக்கம்

தமிழ்க் கோயில் என்பது இந்திய அறிவு மரபின் கருத்துக்களை உணர்வுபூர்வமாக அனுபவிக்கும் ஒரு முழுமையான கலைக்களமாக (Holistic Art Space) விளங்குகிறது. இங்கு கட்டிடக்கலை, சிற்பம், ஓவியம், இசை, நடனம் ஆகிய அனைத்து கலை வடிவங்களும் இணைந்து, சிற்பமும் கட்டிடமும் நின்ற நாதமாகவும், நாதமும் நடனமும் நடமாடும் சிற்பமாகவும் உருமாற்றமடைகின்றன.

3.1 கலைவடிவங்கள்: தத்துவத்தின் உருவவியல்

கோயில் கலைகள் வெறும் அலங்காரம் அல்ல; அவை ஆழமான மெய்யியல் (Metaphysics) கருத்துகளின் நுண்கலை (Aesthetic) வெளிப்பாடுகள் ஆகும்.

- **சிலைக்கலை (சிற்பம்):** கோயில் சிற்பங்கள் ஆகமங்கள் வரையறுக்கும் உருவவியல் விதிகளுக்கு (Iconometry - தத்துவம், மானம், லட்சணம்) உட்பட்டவை. ஒவ்வொரு தெய்வ வடிவமும், கை, கால், நோக்கு, ஆயுதம், அலங்காரம் ஆகியவை அந்த இறைச்சக்தியின் தத்துவப் பொருளை (எ.கா., சிவனின் அபய முத்திரை - அருள், நடராஜரின் தாண்டவம் - படைப்பு-அழிவுச் சுழற்சி) வெளிப்படுத்துவனவாக அமைகின்றன. இவை ஆன்மீக ஞானத்தைப் பார்வைக்கு எடுப்பதாக (Visual Theology) அமைகின்றன (சீனிவாசன், 1998).
- **சுவர் ஓவியங்கள் (ஆந்திரகம்/பதை):** கோயில் சுவர்கள், கூரைகள் மற்றும் தூண்களில் வரையப்பட்ட ஓவியங்கள் இதிகாச, புராணக் கதைகளை மட்டுமல்ல, வானியல் நிலவரங்கள், கிரக இயக்கங்கள் மற்றும் சமூக வரலாற்றை ஒளி, நிறம், கோடுகள் வழியாகப் பதிவு செய்கின்றன. இவை பெரும்பாலான மக்களுக்கு எழுத்தறிவு இல்லாத காலத்தில், காட்சி வழிக் கல்வியின் (Visual Education) முக்கிய ஊடகமாகச் செயல்பட்டன.

3.2 கோயில் இசை மற்றும் நடனம்: காலம் மற்றும் ஆற்றலின் அனுபவம்

கோயிலில், கலை நிகழ்ச்சியாக மட்டுமின்றி, வழிபாட்டின் அங்கமாகவும் இசையும் நடனமும் இடம்பெற்றன.

- **இசை (தேவாரம், நாயன்மார் பாடல்கள்):** தமிழ் ஆன்மீக இசையானது இராகம் (மெலோடி), தாளம் (ரிதம்), மற்றும் பாவம் (உணர்ச்சி) ஆகியவற்றின் சீரான கலவையாகும். ஒவ்வொரு இராகமும் ஒரு குறிப்பிட்ட கால நேரத்திற்கும் (சமயம்) மனநிலைக்கும் (பாவம்) உரியதாகக் கருதப்பட்டது. கோயிலில் காலை, மாலை பூஜைகளில் குறிப்பிட்ட இராகங்கள் பாடப்படுவதன் மூலம், இயற்கையின் காலச் சுழற்சியுடன் மனித உணர்ச்சியை இணைக்கும் ஒரு அறிவியல்-ஆன்மீக நுட்பம் பின்பற்றப்பட்டது (சுந்தரம், 2003).
- **நடனம் (பரதநாட்டியம்):** கோயிலில் தெய்வத்தின் முன் ஆடப்பட்ட இந்நடனம், உடலின் இயக்கங்கள் (அங்கிகம்), முகபாவங்கள் (சத்துவிகம்) மற்றும் உணர்ச்சிப் பரிமாற்றம் (வாசிகம்)

வழியாக தத்துவக் கருத்துகளை வெளிப்படுத்தியது. நடராஜர் சிலையில் நடனம், படைப்பு, பேணல், மறைப்பு, அழித்தல், அருள் எனும் பஞ்ச கிருத்தியங்களின் சமநிலையைக் காட்டுகிறது. நடனத்தின் அடிப்படை நிலை (அரைமண்டலம்) ஸ்திரீ-புருஷ தத்துவத்தின் (பசு-பதி) இணைவையும், பிரபஞ்சத்தின் நிலைத்தன்மையையும் (ஸ்திருத்வம்) குறிக்கிறது. இவ்வாறு, நடனம் ஆன்மாவின் இறை நோக்கிய பயணத்தின் (சப்த நாதம்) உடல் கலை வடிவமாக உருமாற்றமடைகிறது.

Fig3: கோயில் கலை: ஒரு ஒருங்கிணைந்த அறிவு-அனுபவ அமைப்பு

இந்த வரைபடம் கோயில் கலைகள் எவ்வாறு இந்திய அறிவு மரபின் அடிப்படைக் கருத்துகளை (மேலே) அடையாளப்படுத்தி, மூன்று முக்கிய கலை வடிவங்களாக (சிற்பம், ஓவியம், இசை/நடனம்) வெளிப்படுத்துகின்றன என்பதைக் காட்டுகிறது. ஒவ்வொரு கலை வடிவமும் அதன் சொந்தக் குறிப்பிட்ட நுட்பக் கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது. இந்த மூன்று வடிவங்களும் இணைந்து இரு முக்கிய குறிக்கோள்களை அடைகின்றன: தனிப்பட்ட பக்தனின் உள்மாற்றம் மற்றும் கோயில் சூழலாகிய பொதுக் கலாச்சாரத்தின் வளர்ச்சி. இதன் இறுதி விளைவு, ஒரு உயிருள்ள, அனுபவிக்கத்தக்க பாரம்பரிய அறிவு மண்டலம் ஆகும்.

4. சமூக ஒழுங்கு: கோயிலின் சமூக செயல்பாடு

தமிழ்நாட்டுக் கோயில்கள் வெறும் ஆன்மீக மையங்கள் மட்டுமல்ல; அவை சமூக வாழ்வின் இதயத்துடிப்பாகவும் (Social Epicentre), ஒழுங்குமுறைப்படுத்தும் அமைப்புகளாகவும் விளங்கின. இந்திய அறிவு மரபின் 'முழுமைநோக்கு' இங்கு ஒரு செயல்பாட்டு சமூக மாதிரியாக (Functional Social Model) உருப்பெற்றது.

4.1 சமூக ஒழுங்கின் பன்முகத்தளங்கள்

கோயில் வளாகம் ஒரு சுயாதீன நகரமாளிகை போன்ற (Temple-town Complex) பொருளாதார-சமூக அமைப்பை உருவாக்கியது. இதன் சமூக ஒழுங்கு பல்வேறு வடிவங்களில் வெளிப்பட்டது:

- **கல்வி மற்றும் கலைப்பேரவைகள்:** பெருங்கோயில்கள் "குருகுலம்" அல்லது "சங்கம்" போன்ற கல்வி நிலையங்களுடன் இணைந்திருந்தன. இவை இலக்கியம், வடிவவியல், வானியல், இசை, நடனம், சிற்பம் ஆகிய பலதரப்பட்ட பாரம்பரிய அறிவுகளைக் கற்பித்தன (சுப்பிரமணியன், 2008). கோயில் தூண்களின் அடியில் நடைபெற்ற கல்வி, கலைகள் அனைத்தும் ஆன்மீகத்தின் பணிப்பிழம்புகள் என்ற அடிப்படைக் கருத்தை வலியுறுத்தியது.
- **சமூக நிர்வாக மையங்கள்:** கோயில்கள் பொதுமன்றங்களின் (ஊராட்சி) இயக்கத்திற்கான மையமாகவும் இருந்தன. கோயில் கல்வெட்டுகள் நீர்ப்பாசன மேலாண்மை, நிலவரி, சட்டத்தீர்ப்புகள், பொதுச்சேவைப் பணிகள் (ஏரி தோண்டுதல், சத்திரம் கட்டுதல்) ஆகியவற்றின் விரிவான ஆவணங்களாக உள்ளன. இது கோயிலை நிர்வாகம் மற்றும் பொதுநீதியின் அங்கமாக நிலைநிறுத்தியது (சேஷாத்திரி, 2012).
- **பொருளாதார மற்றும் தொழில் இணைப்பு மையம்:** கோயில் திருவிழாக்கள் மற்றும் தினசரி நடவடிக்கைகள் பல்வேறு கைவினைஞர்கள் (கம்மாளர்கள், தட்டார்கள், நெசவாளர்கள், பூதகாரர்கள்), கலைஞர்கள் மற்றும் வணிகர்களுக்கு வாழ்வாதாரத்தையும், தங்கள் பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளை விளம்பரப்படுத்தும் வாய்ப்பையும் வழங்கின. இது ஒரு சுழற்சிப் பொருளாதார மாதிரியை (Circular Economy Model) உருவாக்கியது.

4.2 கோயில் விழாக்கள்: சமூக அறிவின் நிகழ்வகம்

கோயில் விழாக்கள் ஆண்டு முழுவதும் சமூகத்தின் காலச்சுழற்சியைக் கட்டுப்படுத்திய சமூக-கலாச்சார நிகழ்வகங்களாக (Socio-Cultural Performances) இருந்தன. இவை அறிவைக் காட்சிப்படுத்தியும், பகிர்ந்து கொண்டும், வலுப்படுத்தியும் செயல்பட்டன.

- **தேர்த்திருவிழா (ரதயாத்திரை):** இது கோயிலின் மிகப்பெரிய சமூக ஒருங்கிணைப்பு நிகழ்வு. மாபெரும் தேரை இழுத்துச்செல்லும் செயல், கூட்டுறவு, ஒருங்கிணைந்த முயற்சி மற்றும் சமூகப் படிநிலையில் அனைவரின் பங்களிப்பின் குறியீடாகும். தேர் பாதையைச் சுற்றியுள்ள வீதிகள் தூய்மைப்படுத்தப்படுவது பொது வாழ்க்கை விஷயங்களில் கூட்டுக் கவனத்தையும் (Civic Sense) வெளிப்படுத்துகிறது.
- **தீர்த்தவாரி / ஆவணி ஏகாதசி:** இத்திருவிழாக்கள் வானியல் நிகழ்வுகளுடன் (சூரியன் தெற்கு/வடக்கு நகர்வு) இணைக்கப்பட்டிருந்தன. இது சமூகத்திற்கு காலக்கணிப்பு மற்றும் பருவமாற்றங்கள் பற்றிய அறிவை நினைவூட்டியது, வேளாண்மைச் சுழற்சியுடன் இணைந்திருந்தது.
- **கருடசேவை / சிறப்பு ஆராதனைகள்:** இவை கோயிலின் கலை மற்றும் இசை மரபுகளை பொதுமக்கள் முன்னிலையில் காட்சிப்படுத்துவதற்கான மேடைகளாக அமைந்தன. பக்தி இலக்கியங்களைப் (தேவாரம், திருவாசகம்) பாடுவதன் மூலம், தத்துவக் கருத்துகள் பொதுவானவர்களுக்கு எட்டுமாறு செய்யப்பட்டன.

இவ்விழாக்கள் அனைத்தும் சமூக இணைப்பு, கலாச்சாரத் தொடர்ச்சி மற்றும் கூட்டு அடையாள உணர்வை வலுப்படுத்தின. இவை இந்திய அறிவு மரபின் 'ஒன்றின் மூலம் அனைத்தும்' என்ற கருத்தை நடைமுறைப்படுத்தின.

Fig4: மையம்: "கோயில்" - சமூகஒழுங்கின்அச்சு

இந்த வரைபடம் கோயிலை ஒரு மைய அச்சாக வைத்து, அதன் சமூக ஒழுங்குப் பணியை இரு பரந்த வழிகளில் காட்டுகிறது: கட்டமைப்பு அமைப்புகள் (கல்வி, நிர்வாகம், பொருளாதாரம்) மற்றும் காலிக/நிகழ்வு அமைப்புகள் (பல்வேறு திருவிழாக்கள்). இவ்விரண்டு பாதைகளும் இணைந்து மூன்று முக்கிய சமூக விளைவுகளை உருவாக்குகின்றன: சமூக ஒற்றுமை, கலாச்சாரத் தொடர்ச்சி மற்றும் அறிவுப் பரிமாற்றம். இந்த மூன்றும் சேர்ந்து ஒரு நிலையான, தன்னிறைவு கொண்ட சமூக-கலாச்சார அமைப்பை உருவாக்குகின்றன.

5. கலாச்சார ஒழுங்கும் சமூக மாற்றமும்

5.1 சமுதாயத்திற்கான கல்வி மற்றும் அறிவு பரிமாற்றம்

தமிழ்க் கோயில் ஒரு முழுமையான கல்வி மையமாக (Holistic Educational Hub) செயல்பட்டது. இது சமய நம்பிக்கைகளைத் தாண்டி, வேதம், ஆகமம், சிற்பம், இசை, நிர்வாகம், வானியல் உள்ளிட்ட பல்வேறு அறிவுத் துறைகளையும் ஒருங்கிணைத்தது. கோயிலின் கட்டிடக்கலை, சிற்பங்கள், தூண்களின் செதுக்கல்கள் ஆகியவை நிலையான கல்விக் கருவிகளாக (Visual Teaching Aids) செயல்பட்டன. இவை வாய்மொழிக் கல்வியுடன் இணைந்து, சிக்கலான தத்துவ, இதிகாச மற்றும் அறிவியல் கருத்துகளைக் காட்சிப்படுத்தின (சுப்பிரமணியன், 2010).

இசை மற்றும் நடன நிகழ்ச்சிகள் பக்தி இலக்கியங்களின் (தேவாரம், திருவாசகம்) கருத்துகளை மக்களுக்கு எளிமையாக்கிப் பரப்பின. இதன் மூலம், அனைத்துச் சமூகப் பிரிவினரும் — கல்வி அறிவு இல்லாதவர்கள் உட்பட — மெய்யியல் ஞானத்தை அனுபவ ரீதியாக உணர முடிந்தது. கோயில் சூழலில் நடைபெற்ற சொற்பொழிவுகள், தர்க்க விவாதங்கள் (சாஸ்திரார்த்தம்) மக்களின் பகுத்தறிவுத் திறனையும்

(Critical Thinking) வளர்த்தன. இந்த அறிவுப் பரிமாற்ற முறை, சமூகத்தில் நல்லிணக்கத்தையும் நெறிமுறை விழிப்புணர்வையும் (Ethical Awareness) ஊக்குவித்தது.

5.2 சமூக ஒழுக்கம் மற்றும் ஆரோக்கியம்

கோயில் சார் நடவடிக்கைகள் சமூக ஒழுக்கம் மற்றும் கூட்டு ஆரோக்கியத்திற்கான ஒரு நுட்பமான கட்டமைப்பை (Sophisticated Framework) வழங்கின.

- **நேரமுறை விழாக்களும் சடங்குகளும்:** வருடம் முழுவதும் திட்டமிடப்பட்ட விழாக்கள் சமூக வாழ்வுக்கு ஒரு கட்டுப்படுத்தப்பட்ட ரிதத்தை (Regulated Rhythm) வழங்கின. இவை காலப்பாங்கை உணர்த்தி, வேளாண்மைச் சுழற்சியுடன் சமூகத்தை இணைத்தன. ஆவணி, மார்கழி போன்ற மாதங்களில் கடைப்பிடிக்கப்படும் விரதங்கள், சிறப்பு உணவுகள் ஆகியவை பருவகால மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப உடல்-மன ஆரோக்கியத்தைப் பேணுவதற்கான பாரம்பரிய ஞானத்தை (Seasonal Regimen) பிரதிபலித்தன (சிவராமகிருஷ்ணன், 2014).
- **பொது ஒழுக்கம் மற்றும் சமூக ஒருமைப்பாடு:** தேர்த்திருவிழா போன்ற பெரிய நிகழ்வுகள் அனைத்துச் சாதி, தொழில், பொருளாதாரப் பிரிவினரையும் ஒரு கூட்டு இலக்காக ஒன்றுதிரட்டின. இத்தகைய நிகழ்வுகள் பொறுப்புணர்வு, ஒழுக்கம், ஒத்துழைப்பு மற்றும் சமூகப் பொறுப்பு ஆகியவற்றைப் பயிற்சியளிக்கும் பாரம்பரிய சமூகப் பாடப்பொருளாக (Traditional Social Curriculum) செயல்பட்டன. கோயில் சார்ந்த அன்னசத்திரங்கள், நீர்நிலைகள், வைத்தியசாலைகள் ஆகியவை கருணை, பகிர்வு மற்றும் பரோபகாரம் ஆகிய நற்பண்புகளை நடைமுறைப்படுத்தின.

இவ்வாறு, கோயில் சார்ந்த நடைமுறைகள் மூலம், இந்திய அறிவு மரபின் மையக்கருத்துக்களான சமநிலை (ஸமத்வம்), கருணை (தயை), அறம் (தர்மம்), நீதி (நியாயம்) ஆகியவை மக்களின் அன்றாட வாழ்வில் நடைமுறைக் கலாச்சார வடிவங்களாக (Practical Cultural Codes) வேரூன்றின. இது சமூகத்தை ஒழுங்குபடுத்தியது மட்டுமல்லாமல், ஒரு நலமான, ஒத்துழைப்பான மற்றும் ஞானம் சார்ந்த சமூக அமைப்பை (Healthy, Cooperative and Knowledge-centric Social Fabric) வளர்த்தெடுக்க உதவியது.

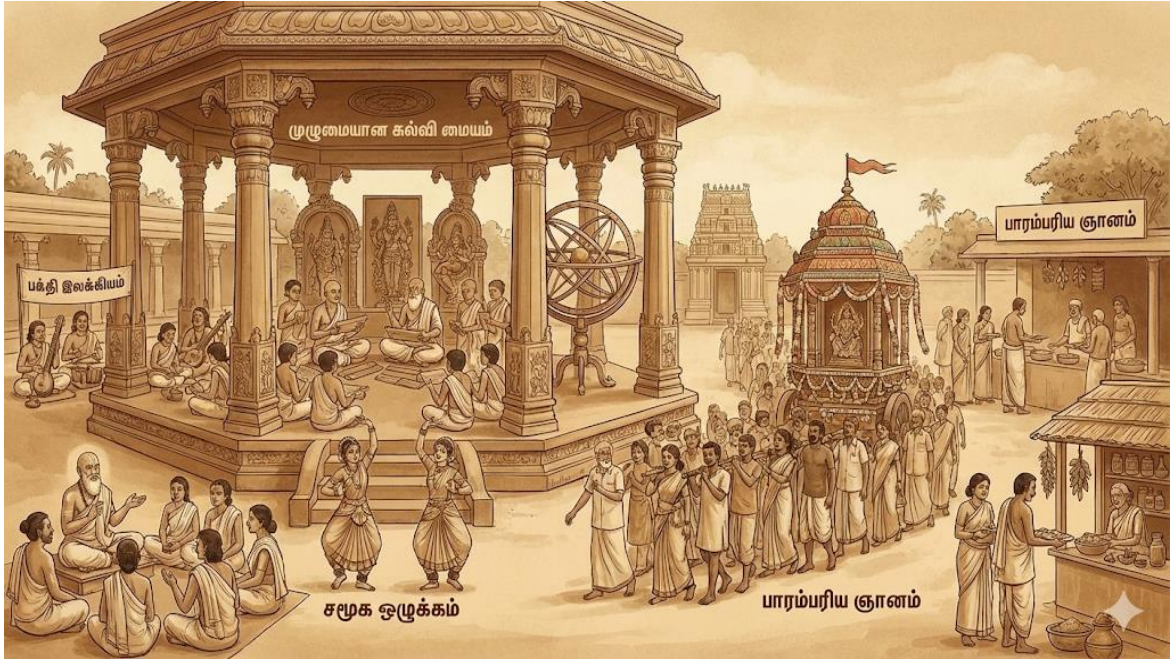

Fig5: கோயில்: கலாச்சார ஒழுங்கு & சமூகமாற்றத்தின் எந்திரம்

இவ்விரு படங்களும் தமிழர் நாகரிகத்தின் மையமாகத் திகழும் கோயிலின் பன்முகத்தன்மையை விளக்குகின்றன. வழிபாடு மட்டுமின்றி, கல்வி, கலை, கலாச்சாரம், பாரம்பரிய அறிவு மற்றும் சமூக ஒழுங்கு ஆகியவற்றின் இருப்பிடமாக கோயில் விளங்குவதை இக்காட்சிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

6. கருத்தாய்வு (Discussion)

இந்த ஆய்வு, தமிழ்க்கோயில் பண்பாட்டை இந்திய அறிவு மரபின் (IKS) ஒரு சிறந்த வெளிப்பாடாகக் கருதி, அதன் அமைப்பை ஆகமம், கலை மற்றும் சமூக ஒழுங்கு எனும் மூன்று அடித்தளத் தூண்கள் வழியாகப் பகுப்பாய்வு செய்கிறது. இந்த மூன்று அம்சங்களும் தனித்தனியாக இயங்குபவை அல்ல; மாறாக, அவை ஒன்றையொன்று வலுப்படுத்தி, கோயிலை ஒரு உயிர்ப்புள்ள அறிவு-அனுபவப் பேரவையாக (Living Knowledge-Experience Complex) உருவாக்குகின்றன.

ஆகமம் என்பது கோயில் அறிவின் சித்தாந்த மற்றும் செயல்முறை அடிக்கோடு (Theoretical and Operational Blueprint) ஆகும். இது வெறும் வழிபாட்டு விதிமுறைகளின் தொகுப்பை விஞ்சி, பிரபஞ்சத்தின் இயக்கங்களுக்கும் (மேக்ரோகாஸம்) கோயில் கட்டமைப்புக்கும் (மைக்ரோகாஸம்) இடையேயான ஒத்திசைவை நிர்மாணிக்கும் ஒரு விஞ்ஞான-தத்துவ அமைப்பாகும் (சிவப்பிரகாசம், 2005). இது ஆன்மீக ஞானத்தை ஒரு முறைப்படுத்தப்பட்ட, நெறிப்படுத்தப்பட்ட நடைமுறையாக மாற்றுகிறது.

இந்த சித்தாந்த அடித்தளம், கலை வழியாக அனுபவ ஞானமாக (Experiential Knowledge) மாற்றப்படுகிறது. சிற்பம், இசை, நடனம் ஆகியவை ஆகமத் தத்துவத்தின் உணர்வுபூர்வமான மொழிகளாக (Emotive Languages) செயல்படுகின்றன. நடராஜர் சிலையில் நடனம் பஞ்சகிருத்தியங்களையும், இசையின் இராகங்கள் காலத்தின் உணர்ச்சிச் சாயல்களையும், சுவர் ஓவியங்கள் இதிகாச ஞானத்தையும் மக்கள் மனதில் பதிக்கின்றன (சீனிவாசன், 1998). இங்கு, கலை

என்பது புலனுணர்வு வழியாக ஞானத்தைப் பரப்பும் ஒரு பாரம்பரிய தொழில்நுட்பமாக (Traditional Technology) அமைகிறது.

இந்த அறிவும் அனுபவமும் சமூக ஒழுங்கின் (Social Order) வாயிலாக நடைமுறை வாழ்வியலில் (Practical Lifeworld) பொதிக்கப்படுகின்றன. கோயில் சார்ந்த கல்வி நிலையங்கள், நிர்வாக மன்றங்கள், பொருளாதார வலையமைப்புகள் மற்றும் திருவிழாக்கள் ஆகியவை அனைத்தும் இந்த அறிவை ஒரு சமூகப் படைப்பாக (Social Construct) உருவாக்குகின்றன. தேர்த்திருவிழா போன்ற நிகழ்வுகள் கூட்டுறவு, ஒழுங்கு மற்றும் பொது ஒழுக்கத்தைப் பயிற்சியளிக்கும் சமூகப் பாடத்திட்டங்களாக (Social Curricula) விளங்குகின்றன (ராஜம், 2011).

இவ்வாறு, ஆகமம் (தத்துவம்/விதி) -> கலை (அனுபவம்/வெளிப்பாடு) -> சமூக ஒழுங்கு (நடைமுறை/வாழ்வியல்) எனும் இந்தச் சுழற்சி ஒன்றின் மூலம் மற்றொன்றை இயக்குகிறது. கலைக்கு ஆகமம் அர்த்தம் தருகிறது; சமூக ஒழுங்கு அக்கலையை வாழ்க்கையில் நிலைநிறுத்துகிறது; வாழ்க்கையின் புதிய தேவைகள் ஆகம விளக்கத்தைப் புதுப்பிக்கின்றன. இந்த இயங்கு சமநிலையே (Dynamic Equilibrium) தமிழக்கோயிலை இந்திய அறிவு மரபின் முழுமையான, வாழ்க்கைக்கு இயைந்த வெளிப்பாடாக ஆக்குகிறது. எனவே, கோயில் என்பது சமூகம் தன்னுடைய உயர்ந்த ஞானத்தைக் கட்டியெழுப்பி, பராமரித்து, தலைமுறைகளுக்கு அனுபவ ரீதியாகக் கடத்தும் ஒரு பாரம்பரிய அறிவு மையமாக (Traditional Knowledge Centre) நிலவுகிறது.

Fig6: இந்திய அறிவு மரபின்கொள்கைகள்

இந்த வரைபடம் தமிழ்க் கோயில் அறிவு அமைப்பின் ஒருங்கிணைந்த தன்மையை விளக்குகிறது. மேலிருந்து, இந்திய அறிவு மரபின் பொதுக் கொள்கைகள் கோயில் அமைப்பிற்கு அடிப்படையாகின்றன. இந்த அடிப்படை, ஆகமம், கலை மற்றும் சமூக ஒழுங்கு என மூன்று இணைந்த தூண்களாகப் பிரிகிறது. ஒவ்வொரு தூணும் அதன் குறிப்பிட்ட செயல்பாடுகளைக் கொண்டுள்ளது. இந்த மூன்று தூண்களுக்கிடையேயான தொடர்ச்சியான பரஸ்பர இடைவினை (அம்புக்குறிகள்) ஒரு ஆற்றல் பாய்வை

உருவாக்குகிறது; இறுதியில் கோயிலை ஒரு நிலையான, உயிர்ப்புள்ள கலாச்சார-அறிவு சுற்றுச்சூழலாக (IKS-ன் வாழும் ஆய்வகம்) மாற்றுகிறது.

7. முடிவு (Conclusion)

தமிழ் கோயில் பண்பாடு என்பது இந்திய அறிவு மரபின் ஒரு சிக்கலான, ஒருங்கிணைந்த மற்றும் வாழ்க்கைக்கு இயைந்த வெளிப்பாடாகும். இது வெறும் வழிபாட்டுத் தலங்களின் தொகுப்பிற்கு அப்பாற்பட்டு, ஒரு முழுமையான அறிவு-கலாச்சார அமைப்பாக (Knowledge-Cultural System) உருவெடுத்துள்ளது. இந்த அமைப்பு ஆகமம், கலை மற்றும் சமூக ஒழுங்கு எனும் மூன்று அடித்தளத் தூண்களில் அடைக்கப்பட்டுள்ளது.

முதலாவது, ஆகமங்கள் வழங்கும் வழிபாட்டு விதிமுறைகள் ஆழமான தத்துவ ஞானத்தின் நடைமுறைப்படுத்தல்களாகும். இவை ஆன்மீக தர்மத்தை ஒரு விஞ்ஞானபூர்வமான, நெறிப்படுத்தப்பட்ட பாதையாக மாற்றுகின்றன. இரண்டாவதாக, கலை—சிற்பம், இசை, நடனம், கட்டிடக்கலை—இந்தத் தத்துவ ஞானத்தை உணர்வுபூர்வமான மொழியாக மொழிபெயர்த்து, அதை அனுபவ ஞானமாக மக்களின் உள்ளங்களில் பதிக்கிறது. மூன்றாவதாக, சமூக ஒழுங்கு—கல்வி மையங்கள், நிர்வாக மன்றங்கள், பொருளாதார வலையமைப்புகள், திருவிழாக்கள்—இந்த அறிவையும் அனுபவத்தையும் ஒரு கூட்டு வாழ்வியலாக உருவாக்குகிறது.

இந்த மூன்று அம்சங்களும் ஒன்றோடு ஒன்று பின்னிப்பிணைந்து செயல்படுகின்றன. ஆகமம் இல்லாமல் கலைக்கு ஆழம் இல்லை; கலை இல்லாமல் ஆகமம் உணர்வுபூர்வமாகாது; சமூக ஒழுங்கு இல்லாமல் இவ்விரண்டும் வாழ்க்கையில் வேரூன்றாது. இந்த இயங்கு சமநிலை கோயிலை ஒரு சமூகத்தின் ஞானத்தைக் கட்டியெழுப்பி, பராமரித்து, தலைமுறைகளுக்குக் கடத்தும் ஒரு வாழும் அறிவு நிறுவனமாக (Living Knowledge Institution) உருவாக்குகிறது.

எனவே, தமிழ் கோயில் பண்பாடு இந்திய அறிவு மரபின் சாரத்தை—அதன் முழுமை நோக்கு, சித்தாந்தத்தின் நடைமுறைப்படுத்தல் மற்றும் சமூக ஒழுங்கு மூலம் அறிவின் பாதுகாப்பு—என்பவற்றை மிகத் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகிறது. காலத்தின் சவால்கள் மாறினாலும், இந்த அமைப்பின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள்—ஆன்மீக நெறி, கலை ஈடுபாடு மற்றும் சமூக ஒற்றுமை—தமிழ் மற்றும் இந்திய கலாச்சாரத்தில் தொடர்ச்சியான வலிமையாகத் திகழ்கின்றன. இதைப் புரிந்துகொள்வது பாரம்பரியத்தின் மதிப்பை மீட்டெடுப்பது மட்டுமல்ல, நவீன சமூகங்களுக்கு நிலையான வாழ்வியல் மாதிரிகளை வடிவமைக்கும் ஒரு அறிவார்ந்த வளமாக அதைக் காண்பதையும் உள்ளடக்கியது.

8. References

1. சிவப்பிரகாசம், நா. (2005). *தமிழ்கோயில்கள்மற்றும்ஆகமமரபுகள்*. தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்.
2. ராஜம், கே.வி. (2011). *சோழர்காலகோயில்சமூக-பொருளாதாரம்*. சென்னை: பூரணிபதிப்பகம்.
3. சிவப்பிரகாசம், நா. (2005). *தமிழ்கோயில்கள்மற்றும்ஆகமமரபுகள்*. தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்.

4. பார்த்தசாரதி, கே. (2010). *ஆகமங்கள்: வரலாறுமற்றும்வழிபாட்டுமுறைகள்*. சென்னை: சரஸ்வதிமகால்.
5. சீனிவாசன், பி. (1998). *தமிழ்நாட்டுக்கோயில்சிற்பக்கலையின்தத்துவம்*. சென்னை: கலைக்களஞ்சியம்.
6. சுந்தரம், எஸ். (2003). *தேவாரஇசையும்கோயில்பண்பாடும்*. சங்கீதநாடகஅகாதமிஇதழ், 45(2), 78-95.
7. சுப்பிரமணியன், கே. (2008). *சோழர்காலகல்விநிறுவனங்கள்*. சென்னை: பழனியப்பாபதிப்பகம்.
8. சேஷாத்திரி, ஏ. (2012). *கோயில்கல்வெட்டுகளில்சமூக-பொருளாதாரவரலாறு*. தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகவெளியீடு.
9. சுப்பிரமணியன், கே.எஸ். (2010). *கோயில்கல்விமற்றும்அறிவுபரப்புமுறைகள்*. சென்னை: மெய்யப்பன்பதிப்பகம்.
10. சிவராமகிருஷ்ணன், வை. (2014). *தமிழர்பாரம்பரியஆரோக்கியமுறைகளும்சடங்குகளும்*. ஆயுர்வேதஆய்விதழ், 12(1), 34-52.
11. சிவப்பிரகாசம், நா. (2005). *தமிழ்கோயில்கள்மற்றும்ஆகமமரபுகள்*. தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்.
12. சீனிவாசன், பி. (1998). *தமிழ்நாட்டுக்கோயில்சிற்பக்கலையின்தத்துவம்*. சென்னை: கலைக்களஞ்சியம்.
13. ராஜம், கே.வி. (2011). *சோழர்காலகோயில்சமூக-பொருளாதாரம்*. சென்னை: பூரணிபதிப்பகம்.

References

1. **Sivaprakasam, N. (2005).** *Tamil Temples and Agamic Traditions*. Thanjavur: Tamil University.
2. **Rajam, K.V. (2011).** *Socio-Economics of Temples during the Chola Period*. Chennai: Poorani Pathippagam.
3. **Sivaprakasam, N. (2005).** *Tamil Temples and Agamic Traditions*. Thanjavur: Tamil University.
4. **Parthasarathy, K. (2010).** *Agamas: History and Worship Methods*. Chennai: Saraswathi Mahal.
5. **Srinivasan, P. (1998).** *The Philosophy of Temple Sculpture in Tamil Nadu*. Chennai: Kalaikalanjiyam.
6. **Sundaram, S. (2003).** *Thevaram Music and Temple Culture*. Journal of the Sangeet Natak Akademi, 45(2), 78-95.
7. **Subramanian, K. (2008).** *Educational Institutions of the Chola Period*. Chennai: Palaniappa Pathippagam.
8. **Seshadri, A. (2012).** *Socio-Economic History in Temple Inscriptions*. Thanjavur: Tamil University Publication.
9. **Subramanian, K.S. (2010).** *Temple Education and Knowledge Dissemination Methods*. Chennai: Meiyappan Pathippagam.
10. **Sivaramakrishnan, V. (2014).** *Traditional Healing Methods and Rituals of Tamils*. Journal of Ayurveda Research, 12(1), 34-52.
11. **Sivaprakasam, N. (2005).** *Tamil Temples and Agamic Traditions*. Thanjavur: Tamil University.
12. **Srinivasan, P. (1998).** *The Philosophy of Temple Sculpture in Tamil Nadu*. Chennai: Kalaikalanjiyam.
13. **Rajam, K.V. (2011).** *Socio-Economics of Temples during the Chola Period*. Chennai: Poorani Pathippagam.

Copyright Holder:

© Author(s) (2026).

First Publication Right:

© Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies

This article is under:

